

„Az igazság Szelleme útmutatótok lesz a teljes igazságban” (Jn 16,13)

A Törvényt beteljesítő Jézus követőinek az igazsága (αλήθεια) felül kell, hogy múlja a törvényeket kínosan tisztelő írástudók és farizeusok igazságát.

Elősegítem-e, hogy a Lélek utat mutasson a teljes igazság felé, hogy a valóság bennem lévő, tudatbeli képe és a valóság minél jobban fedésbe kerüljön?

A szokványos értelemben vett igazságosság határait átlépve kezdődik Isten igazságossága, az igazságtalan-irgalmasság világa. Gyakorlom-e az igazságérzetemet leküzdeni képes irgalmasság tetteit?

Szoktam-e vizsgálni, hogy a hármas eszmény mely területén vagyok leginkább sáros?

Cselekedetem végső motivációja az-e, hogy istenképűsége teremtett lényemből egyre jobban kifaragjam a már istenképűvé vált énemet?

Csak az a jótett valódi, amelyik engem is jobbá tesz.

Nemcsak az öl, aki életet olt ki, hanem az is, aki haragot tart. Az ölni képes harag az ember szívéből (törekvésközpontjából) indul ki, és az ölést a harag táplálja.

A béketeremtés érdekében igyekszem-e minél előbb megbocsátani testvéremnek, illetve bocsánatot kérni testvéremtől?

Testvérem túlérzékenysége hivatkozva nem bagatellizálom-e el a tőlem kiinduló bántásokat, áttolva ezzel a béketeremtés felelősségét?

Meg tudom-e tenni az első lépést akkor is, ha testvérem bántott engem?

Ha vitába keveredem testvéremmel, mi a fontosabb számomra: az utolsó szó joga, vagy a másikat megközelíteni akaró első szó?

Megbántottként akarom-e, tudom-e bántó testvéremben Jézust megszólítani?

Bóta Tibor, Budapest